ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 25. marca 2010 *

Vo veci C-414/08 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 19. septembra 2008,

Sviluppo Italia Basilicata SpA, so sídlom v Potenza (Taliansko), v zastúpení: F. Sciaudone, R. Sciaudone a A. Neri, avvocati,

odvolateľ,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: L. Flynn, za právnej pomoci A. Dal Ferro, avvocato, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: taliančina.

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory J.-C. Bonichot, vykonávajúci funkciu predsedu druhej komory, sudcovia C. Toader (spravodajkyňa), C. W. A. Timmermans, P. Kūris a L. Bay Larsen,

generálna advokátka: V. Trstenjak,
tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 3. septembra 2009,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 29. októbra 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojím odvolaním Sviluppo Italia Basilicata SpA navrhuje zrušiť rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 8. júla 2008, Sviluppo Italia Basilicata/Komisia (T-176/06, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým Súd prvého stupňa zamietol jeho žalobu smerujúcu jednak k zrušeniu rozhodnutia Komisie K(2006) 1706 z 20. apríla 2006, ktorým sa znižuje pomoc Európskeho fondu pre regionálny rozvoj (EFFR) udelená vo forme globálneho grantu na účely realizácie opatrení na

podporu malých a stredných podnikov v talianskom regióne Basilicata, poskytnutá v rámci pomoci Spoločenstva pre štrukturálne intervencie v regiónoch Talianska patriacich do cieľa č. 1 (ďalej len „sporné rozhodnutie"), a jednak, k náhrade škody, ktorá mu bola spôsobená týmto rozhodnutím.

Právny rámec

Základné nariadenia

2 Článok 1 nariadenia Rady (EHS) č. 2052/88 z 24. júna 1988 o úlohách štrukturálnych fondov a ich účinnosti, o vzájomnej koordinácii ich aktivít a koordinácii s operáciami Európskej investičnej banky a ďalších finančných nástrojov [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 185, s. 9), zmeneného a doplneného nariadením Rady (EHS) č. 2081/93 z 20. júla 1993 (Ú. v. ES L 193, s. 5, ďalej len „nariadenie č. 2052/88") stanovuje, že s cieľom umožniť dosiahnutie všeobecných cieľov stanovených v článkoch 158 ES a 160 ES štrukturálne fondy prispievajú k realizácii piatich prioritných cieľov. Prvý z nich (ďalej len „cieľ č. 1") spočíva v „podpore rozvoja a štrukturálnych zmien regiónov, ktorých vývoj zaostáva" [*neoficiálny preklad*]. V súlade s prílohou I k tomuto nariadeniu patrí Región Basilicata medzi regióny, na ktoré sa vzťahuje cieľ č. 1.

3 Článok 5 nariadenia č. 2052/88 vymenúva možné formy finančnej pomoci v rámci štrukturálnych fondov. Medzi týmito formami uvádza ods. 2 písm. c) toho istého článku možnosť poskytovať pomoc vo forme „globálnych grantov", ktoré spravidla riadi sprostredkovateľ určený členským štátom so súhlasom Európskej komisie, ktorý zaisťuje rozdelenie pomoci na individuálne granty poskytnuté konečným príjemcom.

4 Relevantné procesné pravidlá finančnej pomoci sú stanovené dvomi nariadeniami, a to nariadením Rady (EHS) č. 4253/88 z 19. decembra 1988 na vykonanie nariadenia č. 2052/88, pokiaľ ide o koordináciu činností rozličných štrukturálnych fondov navzájom na jednej strane a ich činností s činnosťami Európskej investičnej banky a ďalšími existujúcimi finančnými nástrojmi na strane druhej [*neoficiálny preklad*], zmeneným a doplneným nariadením Rady (EHS) č. 2082/93 z 20. júla 1993 (Ú. v. ES L 193, s. 20, ďalej len „nariadenie č. 4253/88“), a nariadením Rady (EHS) č. 4254/88 z 19. decembra 1988 na vykonanie nariadenia č. 2052/88, pokiaľ ide o Európsky fond pre regionálny rozvoj [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 347, s. 15), zmeneným a doplneným nariadením Rady (EHS) č. 2083/93 z 20. júla 1993 (Ú. v. ES L 193, s. 34, ďalej len „nariadenie č. 4254/88“).

5 Článok 6 ods. 2 nariadenia č. 4254/88 stanovuje, že spôsob použitia globálnych grantov je predmetom dohody uzatvorenej so súhlasom dotknutého členského štátu medzi Komisiou a sprostredkovateľom, pričom táto dohoda musí predovšetkým upresňovať druhy činností, ktoré sa majú uskutočniť, kritériá výberu príjemcov, podmienky a výšku poskytnutej finančnej pomoci z EFRR a zároveň spôsob dohľadu nad použitím globálnych grantov.

6 Článok 24 nariadenia č. 4253/88 s názvom „Zníženie, pozastavenie a zrušenie pomoci“ vo svojich odsekoch 1 a 2 uvádza:

„1. Ak existuje podozrenie, že pomoc na vykonanie činnosti alebo opatrenia je čiastočne alebo v celom rozsahu neopodstatnená, Komisia urobí potrebné preskúmanie daného prípadu v rámci partnerstva predovšetkým tak, že členský štát alebo orgány, ktoré členský štát poveril výkonom danej činnosti, vyzve, aby v stanovenej lehote predložili svoje pripomienky.

2. Po tomto preskúmaní môže Komisia znížiť alebo pozastaviť pomoc na činnosť alebo na predmetné opatrenie, ak preskúmanie potvrdí existenciu nezrovnalosti alebo

podstatnej zmeny, ktorá ovplyvňuje povahu alebo podmienky uskutočnenia činnosti alebo opatrenia a nepožiadalo sa o jej schválenie Komisiou.“ [*neoficiálny preklad*]

7 Články 25 a 26 nariadenia č. 4253/88 stanovujú pravidlá dohľadu a vyhodnotenia vykonávania finančnej pomoci. Konkrétne článok 25 ods. 1 a 3 uvádza:

„1. Komisia a členské štáty v rámci partnerstva zabezpečia účinný dohľad nad vykonávaním pomoci z fondov na úrovni rámca podpory Spoločenstva a osobitných činností (programov atď.). Tento dohľad sa zabezpečí prostredníctvom správ vypracovaných podľa postupov stanovených v spoločnej dohode, prieskumnými kontrolami a výbormi zriadenými na tento účel.

…

3. V rámci partnerstva sa na základe dohody medzi dotknutým členským štátom a Komisiou vytvoria výbory pre dohľad.

Komisia, prípadne EIB, sa môžu dať v týchto výboroch zastúpiť“. [*neoficiálny preklad*]

Rozhodnutia Komisie obsahujúce pravidlá uplatniteľné na dotknutú finančnú pomoc

8 Dňa 29. júla 1994 prijala Komisia rozhodnutie 94/629/ES o zavedení rámca podpory Spoločenstva pre štrukturálnu pomoc Spoločenstva v regiónoch Talianska, na ktoré sa vzťahuje cieľ č. 1, konkrétne v regiónoch Abruzzo, Basilicata, Kalábria, Kampánia, Molise, Apúlia, Sardínia a Sicília [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 250, s. 21), na obdobie od 1. januára 1994 do 31. decembra 1999.

9 Dňa 23. apríla 1997 prijala Komisia rozhodnutie 97/322/ES, ktorým sa menia a dopĺňajú rozhodnutia o schválení rámcov podpory Spoločenstva, jednotných programových dokumentov a programov iniciatívy Spoločenstva prijatých pre Taliansko [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 146, s. 11). Toto rozhodnutie stanovilo pravidlá týkajúce sa oprávnených výdavkov v rámci rozličnej pomoci Spoločenstva v Taliansku. Príloha tohto rozhodnutia obsahuje list č. 19 (ďalej len „list č. 19“), ktorý sa týka oprávnenosti výdavkov v rámci štrukturálnych fondov pre operácie finančného inžinierstva spočívajúce vo fondoch rizikového kapitálu (ďalej len „FRK“).

10 Všeobecné zásady upravujúce spolufinancovanie operácií finančného inžinierstva zavedené listom č. 19 stanovujú:

„ii) Spoločenstvo spolufinancuje verejný príspevok na základné imanie fondov; nezúčastňuje sa správy fondov ani neprispieva na náklady na túto správu. Spoločníkmi/akcionármi týchto fondov sú len členský štát a jeho súkromní alebo verejní partneri, a nie Komisia,

…

vii) spôsob fungovania týchto fondov musí byť prispôsobený ustanoveniam o finančnej implementácii pomoci, najmä pokiaľ ide o pojem záväzok a vynaložené výdavky, ako aj o ukončenie pomoci,

viii) FRK podporujú podniky, ktoré sú finančne a hospodársky životaschopné…“ [*neoficiálny preklad*]

11 Pokiaľ ide o konkrétne ustanovenia týkajúce sa FRK, list č. 19 v časti B s názvom „Spôsob fungovania FRK“ [*neoficiálny preklad*] stanovuje:

„…

2. Pomoc FRK spočíva v nadobúdaní majetkových účastí na základnom imaní, čiže okrem iného: v upisovaní základného imania (akcií alebo obchodných podielov) v podporovaných podnikoch, pôžičkách (prípadne konzorciálnych), dlhopisoch (prípadne konvertibilných) atď. …

…

8. Počas obdobia poskytovania pomoci Spoločenstva sa musia príjmy FRK (najmä prípadné dividendy, prírastky a výnosy z úrokov z investícií) vrátiť fondu a použiť na

financovanie nadobúdania majetkových účastí a nákladov na riadenie v stanovených medziach [v tej istej zložke].

…

10. Činnosť FRK sa prezentuje v správe, ktorá sa každoročne predkladá Komisii po vydaní stanoviska výboru pre dohľad. Táto správa musí obsahovať súvahu a analýzu ziskov a strát FRK, podrobný opis vynaložených prevádzkových nákladov, analýzu prevodov vykonaných v rámci fondu, podrobný zoznam nadobudnutých majetkových účastí (zrealizované investície, poskytnuté pôžičky atď. pre každý jednotlivý podnik a odvetvie pri dodržiavaní zásady dôvernosti) a vzniknuté problémy, ako aj prípadne navrhnuté alebo zvolené riešenia.

11. Komisia a Dvor audítorov majú právo kontrolovať činnosti FRK vrátane práva vykonať alebo dať vykonať audity v podnikoch, kde FRK mal alebo má majetkovú účasť.

…“ [*neoficiálny preklad*]

12 Časť C listu č. 19 definuje „právny a finančný záväzok“ [*neoficiálny preklad*] ako „právny akt, ktorým sa vytvára imanie FRK alebo sa ním zvyšuje jeho pôvodné imanie“ [*neoficiálny preklad*]. „Skutočne vynaložené výdavky“ [*neoficiálny preklad*] sú definované v tej istej časti ako „peňažná úhrada splatených vkladov FRK účastníkmi (splatené imanie) v úzkom vzťahu so správami o vykonávaní uvádzajúcimi vykonané nadobudnutie majetkových účastí, ktoré predstavujú odôvodnenie riadneho napredovania opatrenia“. [*neoficiálny preklad*]

13 Časť D listu č. 19 s názvom „Skončenie pomoci“ stanovuje:

„1. FRK sa musí založiť na primeranú dobu zlučiteľnú so sledovanými cieľmi. Minimálnou dobou trvania FRK je doba trvania formy pomoci.

2. Pri ukončení pomoci Spoločenstva (po uplynutí konečného termínu pre platby) sa musí stanoviť čistá finančná pozícia FRK, a to na základe porovnania použitia celkového splateného základného imania a celkovej sumy pomoci poskytnutej podnikom počas daného obdobia.

— Ak sa zistí, že suma vyplývajúca z celkového súčtu pomoci poskytnutej podnikom počas daného obdobia pokrýva aspoň 100 % splateného základného imania (je zhodná alebo vyššia), opatrenie sa považuje za vykonané v celom rozsahu.

…

— Ak napriek dohľadu výboru pre dohľad v okamihu ukončenia pomoci je celková suma pomoci poskytnutej podnikom v priebehu daného obdobia nižšia ako celkové splatené základné imanie, čiastka zodpovedajúca rozdielu sa odpočíta od konečného zostatku zaplateného členskému štátu Spoločenstvom vo forme dotknutej pomoci.

3. Po zaplatení konečného zostatku formy pomoci Komisia už nevstupuje do výkonu alebo dohľadu nad činnosťou…“ [*neoficiálny preklad*]

Okolnosti predchádzajúce sporu

Skutkové okolnosti a sporné rozhodnutie

14 Na vykonanie nariadenia č. 2052/88 schválila Komisia prostredníctvom rozhodnutia 94/629 právny rámec Spoločenstva uplatniteľný na pomoc v prospech regiónov Talianska, na ktoré sa vzťahuje cieľ č. 1, ku ktorým patrí predovšetkým región Basilicata, a to na obdobie od 1. januára 1994 do 31. decembra 1999.

15 Talianska vláda s cieľom podporiť rozvoj malých a stredných podnikov (ďalej len „MSP“) pôsobiacich v regióne Basilicata predložila Komisii 24. februára 1998 žiadosť o finančnú pomoc vo forme globálneho grantu. Opatrenie č. 2 uvádzané v tejto žiadosti predpokladalo založenie FRK pochádzajúceho z EFRR a súkromného sektora na účely realizácie finančnej pomoci (účasť na základnom imaní, konzorciálne pôžičky a konvertibilné dlhopisy) v prospech podnikov usadených v tomto regióne alebo podnikov, ktoré majú úmysel sa v ňom usadiť.

16 Komisia rozhodnutím K(1999) 314 z 2. marca 1999 o poskytnutí pomoci z Európskeho fondu pre regionálny rozvoj pre globálny grant určený na realizáciu opatrení na podporu malých a stredných podnikov pôsobiacich v regióne Basilicata, ktoré patrí do rámca podpory Spoločenstva pre štrukturálnu pomoc cieľa č. 1 v Taliansku [*neoficiálny preklad*], schválila pridelenie pomoci, o ktorú žiadali talianske orgány (ďalej len „rozhodnutie o poskytnutí pomoci“).

17 Článok 5 rozhodnutia o poskytnutí pomoci uvádza, že „pomoc Spoločenstva sa vzťahuje na výdavky spojené s operáciami určenými globálnym grantom, ktoré budú v členskom štáte predmetom právne záväzných záväzkov a na ktoré sa osobitne poskytnú nevyhnutné finančné zdroje najneskôr 31. decembra 1999“ [*neoficiálny*

preklad]. Konečný dátum zaúčtovanie výdavkov na tieto činnosti bol stanovený na 31. december 2001.

18 Projekt globálneho grantu predložený Komisii talianskymi vnútroštátnymi orgánmi na účely získania pomoci tvorí prílohu rozhodnutia o jej poskytnutí (ďalej len „projekt globálneho grantu") a je jeho neoddeliteľnou súčasťou. Projekt stanovoval, že vykonanie opatrenia sa musí uskutočniť v troch fázach, v takzvanej „propagačnej fáze", „fáze vytvorenia" a „fáze riadenia" FRK (bod 5.2.2 projektu globálneho grantu). Vo svojom bode 5.2.5 ďalej uvádzal, že fond tvorí 9,7 milióna eur, z ktorých 4,7 milióna eur pochádza z EFRR, a že v súlade s listom č. 19 sa má za „záväzok" považovať „právny akt, ktorým sa vytvára imanie fondu" [*neoficiálny preklad*] a „výdavkami" „peňažná úhrada podielov na základnom imaní FRK splatených účastníkmi" [*neoficiálny preklad*]. Uvedený projekt nakoniec stanovoval, že záväzky musia byť uzatvorené „k 31. decembru 1999" (bod 5.2.6 tohto istého projektu) a že fond sa stanovuje na dobu desať rokov od jeho vzniku.

19 Spôsob poskytnutia globálneho grantu bol definovaný v dohode uzatvorenej 22. júla 1999 medzi Komisiou a Centro europeo di impresa e innovazione Systema BIC Basilicata, ktorý bol pôvodne sprostredkovateľom určeným na správu globálneho grantu a ktorého nástupcom je odvolateľ (ďalej len „dohoda"). Táto dohoda v článku 9 predpokladá vytvorenie výboru pre dohľad zloženého zo zástupcov Komisie, príslušných vnútroštátnych orgánov a sprostredkovateľa.

20 Článok 9 ods. 2 a 3 dohody uvádza:

„2. Opatrenia prijaté na vykonanie tejto dohody podliehajú počas ich uplatňovania, ako aj po tomto uplatňovaní, ustanoveniam týkajúcim sa dohľadu a vyhodnotenia, uvádzaným nariadením (EHS) č. 4253/88 a spresneným [v rámci pomoci Spoločenstva].

3. Za vyhodnotenie uvedené v odsekoch 1 a 2 nesie zodpovednosť výbor pre dohľad nad globálnym grantom. Sprostredkovateľ poskytne výboru k dispozícii všetky údaje potrebné na dohľad a vyhodnotenie."

21 Článok 13 ods. 2 a 4 dohody stanovuje:

„2. … zaplatenie konečného zostatku podlieha súčasnému splneniu týchto podmienok:

— región Basilicata predloží Komisii žiadosť o platbu riadne overenú [ministerstvom hospodárstva a financií] v lehote šiestich mesiacov nasledujúcich po vecnej realizácii dotknutej činnosti;

…

4. Záväzky vynaložiť výdavky v prospech iniciatív, na ktoré sa poskytne pomoc z globálneho grantu (rozhodnutie o pridelení, uzatvorenie zmlúv na externé činnosti), sa musia prijať najneskôr 31. decembra 1999. Platby uskutočnené sprostredkovateľom v rámci výkonu globálneho grantu sa vykonajú najneskôr 31. decembra 2001 a zloženie účtov Komisii, pokiaľ ide o výdavky vynaložené sprostredkovateľom na implementáciu tohto grantu, sa uskutoční najneskôr 30. júna 2002." [*neoficiálny preklad*]

22 Článok 16 ods. 5 dohody je formulovaný takto:

„Ak sprostredkovateľ poruší niektorú povinnosť stanovenú dohodou alebo ak ju vykoná nevhodným spôsobom, Komisia ho môže — v spolupráci s regiónom Basilicata — vyzvať doporučeným listom, aby dotknutú povinnosť vykonal. Ak sa táto povinnosť nevykoná v lehote jedného mesiaca od takéhoto oznámenia, Komisia môže v spolupráci s regiónom Basilicata bez ďalšieho od dohody odstúpiť, a to bez ohľadu na akékoľvek dôsledky stanovené právnou úpravou uplatniteľnou na dohodu." [*neoficiálny preklad*]

23 Napokon článok 18 dohody stanovuje, že táto dohoda sa skončí 30. júna 2002.

Vznik a implementácia FRK

24 FRK bol založený 16. decembra 1999 s finančnou dotáciou 9,7 milióna eur, z ktorých 4,7 milióna eur financoval EFRR a 5 miliónov eur pochádzalo od súkromných investorov. Obchodné podiely boli v celom rozsahu splatené v období plynúcom od februára 2000 do decembra 2001.

25 Listom z 18. marca 2003 predložil región Basilicata talianskemu ministerstvu hospodárstva a financií konečný výkaz výdavkov a žiadosť o platbu predloženú odvolateľom. Dňa 20. marca 2003 predložilo ministerstvo uvedené dokumenty Komisii.

26 Listom z 10. februára 2004 Komisia oznámila talianskym orgánom a odvolateľovi, že sa domnieva, že na základe časti D listu č. 19 nie je časť poskytnutej pomoci odôvodnená, pretože nebola investovaná do MSP pred 31. decembrom 2001.

27 Dňa 20. apríla 2006 Komisia prijala sporné rozhodnutie, ktorým — keďže zastávala názor, že časť pomoci z EFRR sa nepoužila na nadobudnutie majetkovej účasti v MSP pred 31. decembrom 2001 —, znížila pomoc poskytnutú v rámci globálneho grantu v regióne Basilicata o 4 554 108,91 eura a požiadala o vrátenie sumy dosahujúcej 3 434 108,91 eura.

28 V bodoch 9, 10, 18 a 19 sporného rozhodnutia uviedla Komisia konštatovania, ktoré predkladal sprostredkovateľský orgán písomne a počas pojednávania, ktoré sa konalo 27. októbra 2005. Komisia okrem iného v bode 22 toho istého nariadenia najmä poznamenala:

„Pokiaľ ide o neoprávnenosť výdavkov… Komisia zastáva názor, že pomoc fondom rizikového kapitálu podlieha ‚podmienke užitočnosti' a skutočných pozitívnych podpôr pre podniky, čo je podmienka, ktorá v prejednávanej veci nie je splnená, pretože ku konečnému dátumu stanovenému na vykonanie platieb projektu (31. december 2001) bolo na získanie majetkových podielov v podnikoch vynaložených menej než 3 % podpory fondu (teda 9 700 000 [eur], z toho 4 700 000 [eur] na ťarchu EFRR). Presnejšie, ciele EFRR, ktorými je financovanie produktívnych investícií umožňujúcich zachovať alebo vytvoriť trvalé pracovné miesta a podpora činností [MSP] zlepšením ich možností prístupu na kapitálový trh, udelením záruk a nadobudnutím majetkových účastí, nemôžu byť považované za skutočne dosiahnuté iba splatením častí základného imania hotovosťou na vytvorenie fondu."

Napadnutý rozsudok

29 Odvolateľ návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 30. júna 2006 podal žalobu o zrušenie sporného rozhodnutia, ako aj žalobu o náhradu škody.

O žalobe o zrušenie

30 Vo svojom vyjadrení k žalobe predloženom pred Súdom prvého stupňa Komisia spochybňovala prípustnosť návrhu na zrušenie, pričom uviedla, že odvolateľ nie je priamo dotknutý v zmysle článku 230 ods. 4 ES, pretože nie je ani adresát sporného rozhodnutia, ani príjemca grantu udeľovaného ako finančná pomoc EFRR.

31 Súd prvého stupňa sa k tejto námietke neprípustnosti nevyslovil, pretože zastával názor, že návrh bol v každom prípade nedôvodný.

32 Na podporu svojej žaloby o zrušenie sa odvolateľ dovolával šiestich žalobných dôvodov, z ktorých bude uvedená iba ich časť relevantná s ohľadom na toto konanie.

33 Svojím žalobným dôvodom založeným na porušení listu č. 19 odvolateľ uvádzal, že Komisia vykladala nesprávne pojem „skutočne vynaložené výdavky" uvedený v časti C tohto listu. Komisia totiž nezohľadnila rozdiel, ktorý táto časť robí medzi pojmami „výdavky" a „záväzky", a prijala tak záver, že „skutočne vynaložené výdavky", ktoré mali byť vykonané pred konečným dátumom 31. decembra 2001, boli majetkovou účasťou FRK v MSP. Z uvedenej časti bodu 5.2.5 projektu globálneho grantu, ako

aj z článku 5 rozhodnutia o poskytnutí pomoci a článku 13 ods. 4 dohody naopak jasne vyplýva, že „skutočne vynaložené výdavky“ sú „záväzky“, teda platby v hotovosti v prospech FRK, a preto iba tieto platby majú byť vykonané pred vyššie uvedeným konečným dátumom.

34 Okrem toho odvolateľ uvádzal, že doba trvania pomoci Spoločenstva sa mohla zhodovať s dobou trvania pomoci z fondu, ktorý prestal existovať 16. decembra 2009. V tejto súvislosti zdôrazňoval, že bolo ťažké až nemožné, aby tento fond nadobudol majetkovú účasť v MSP vo výške rovnajúcej sa jeho základnému imaniu k 31. decembru 2001.

35 Súd prvého stupňa tento žalobný dôvod zamietol a v bodoch 42 až 59 napadnutého rozsudku zastával názor, že Komisia správne stanovila 31. december 2001 za dátum ukončenia pomoci Spoločenstva. Poznamenal, že z listu č. 19 a najmä z jeho časti D vyplýva, že doba trvania tejto pomoci nie je totožná s dobou trvania FRK, pretože táto mohla plynúť aj po ukončení pomoci. Súd prvého stupňa ďalej zastával názor, že z časti C toho istého listu vyplýva, že „skutočne vynaložené výdavky“, ktoré mali byť vykonané pred 31. decembrom 2001, predstavujú nielen výdavky zodpovedajúce pôvodnému vytvoreniu FRK, ale aj ním „vykonané nadobudnutia majetkovej účasti“. Takýto výklad podporuje podľa Súdu prvého stupňa bod 5.2.5 projektu globálneho grantu, ktorý preberá ustanovenia uvedenej časti C, ako aj dohoda, ktorá končí 30. júna 2002, keďže takýto dátum nemôže byť stanovený pred ukončením pomoci Spoločenstva.

36 Svojím žalobným dôvodom založeným na nelogickosti, nevhodnej povahe, ako aj absencii právnych a skutkových podmienok zakladajúcich sporné rozhodnutie odvolateľ vytýkal Komisii, že toto rozhodnutie založila na údajnom porušení „podmienky užitočnosti pomoci“, ktorá sa neuvádzala ani v rozhodnutí o udelení pomoci, ani v projekte globálneho grantu. Odvolateľ tvrdil, že porušenie tejto podmienky, za predpokladu, že by sa preukázala, nemôže v každom prípade predstavovať vadu

ovplyvňujúcu povahu alebo podmienky poskytnutia pomoci v zmysle článku 24 ods. 2 nariadenia č. 4253/88.

37 Súd prvého stupňa v bodoch 66 až 75 napadnutého rozsudku v tejto súvislosti konštatoval, že z korešpondencie medzi účastníkmi počas správneho konania, ako aj z odôvodnenia č. 23 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia vychádzala najmä z časti D listu č. 19 a že ostatné dôvody uvedené v predmetnom nariadení slúžia iba na obhajobu jej výkladu týchto ustanovení. Okrem toho pripomenul, že článok 1 nariadenia č. 4254/88 stanovuje, že EFRR má za cieľ financovať produktívne investície. Preto sa musí pomoc EFRR skúmať s prihliadnutím na jej ciele, ktoré nemôžu byť považované za skutočne dosiahnuté iba splatením častí základného imania hotovosťou na účely vytvorenia FRK.

38 Svojím žalobným dôvodom založeným na porušení procesných pravidiel a najmä procesných pravidiel stanovených v článkoch 25 a 26 nariadenia č. 4253/88 odvolateľ uvádzal, že Komisia nemohla začať konanie stanovené v článku 24 tohto nariadenia bez toho, aby v priebehu vykonávania pomoci, najmä počas zasadaní výboru pre dohľad 14. júna a 10. decembra 2001, vzniesla námietky voči jej vykonávaniu.

39 Pokiaľ ide o údajné porušenie článkov 25 a 26 nariadenia č. 4253/88, Súd prvého stupňa v bode 79 napadnutého rozsudku predovšetkým poznamenal, že tieto ustanovenia nestanovujú žiadne procesné pravidlo, ktoré by podriaďovalo oprávnenie Komisie znížiť alebo zrušiť pomoc Spoločenstva podmienke vzniesť pochybnosti, pokiaľ ide o správne vykonanie projektu pred ukončením pomoci.

40 V tom istom bode 79 Súd prvého stupňa dodal, že aj za predpokladu, že súdy Európskej únie môžu uplatňovať procesné pravidlá, ktoré nie sú výslovne stanovené

normotvorcom s cieľom dodržania základných zásad (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. septembra 2000, Mediocurso/Komisia, C-462/98 P, Zb. s. I-7183), odvolateľ v prejednávanej veci netvrdí, že procesné pravidlo, ktorého sa dovoláva a ktoré by bolo možné vyvodiť z povinnosti dohľadu prislúchajúcej Komisii, by bolo potrebné na zabezpečenie jeho práva na obhajobu.

41 Svojimi žalobnými dôvodmi založenými na porušení zásad ochrany legitímnej dôvery a právnej istoty, ako aj porušení zásady proporcionality, odvolateľ uvádzal, že Komisia uňho založila legitímnu dôveru vo vykonanie projektu, najmä z dôvodu schválenia vykonanej pomoci a napredovania globálneho projektu v rámci výboru pre dohľad. Odvolateľ uvádzal, že hoci všetky polročné správy poskytnuté tomuto výboru jasne ukazovali, že k 30. júnu 2001 sa neuskutočnila žiadna finančná transakcia, uvedený výbor v tomto smere nikdy nevzniesol námietky.

42 Súd prvého stupňa v bodoch 89 až 92 napadnutého rozsudku konštatoval, že skutočnosti uvádzané odvolateľom nemohli uňho založiť legitímnu dôveru, pretože presné, bezpodmienečné a súhlasné záruky, ktoré uvádza, boli v rozpore s uplatniteľnými ustanoveniami a najmä listom č. 19, hoci by sa aj preukázali.

43 Odvolateľ nakoniec uvádza, že sporné rozhodnutie odporuje zásade proporcionality, keďže sa neobmedzuje na pozastavenie vyplácania nevyplatených súm, ale vyžaduje aj vrátenie súm už udelených.

44 Súd prvého stupňa v bode 93 napadnutého rozsudku v tejto súvislosti konštatoval, že Komisia nedisponovala žiadnou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide o dôsledky, ktoré sa majú vyvodiť zo skutočnosti, že k 31. decembru 2001 časť kapitálu poskytnutého FRK nebola investovaná do MSP. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Súdneho dvora

z 5. októbra 1999, Holandsko/Komisia (C-84/96, Zb. s. I-6547, body 22, 23 a 47), a dodal, že zohľadnenie rôznych okolností uvádzaných odvolateľom by znamenalo nielen uznať porušenie pravidiel uvedených v liste č. 19, ale mohlo by mu umožniť, aby mal výhodu z jeho nesprávneho výkladu.

O žalobe o náhradu škody

45 Na podporu svojej žaloby o náhradu škody odvolateľ uvádza, že sporné rozhodnutie, ktoré vychádza z nesprávneho výkladu uplatniteľnej právnej úpravy, mu spôsobilo škodu. Pri vyčíslení škody vychádza z údajnej hospodárskej ujmy zodpovedajúcej sume, ktorú sa Komisia rozhodla vymáhať, zvýšenej o sumu, ktorú sa táto inštitúcia rozhodla nevyplatiť, a o ušlý zisk, ako aj z nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z poškodenia jeho dobrého mena ako podniku z dôvodu skutočnosti, že sa nachádza v situácii, ktorá ho núti neplniť si svoje záväzky.

46 Odvolateľ okrem iného uvádzal, že keby aj Súd prvého stupňa konštatoval, že napadnuté rozhodnutie nie je nezákonné, Komisia musí v každom prípade nahradiť škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu neobvyklej a osobitnej povahy.

47 Súd prvého stupňa v bodoch 112 až 117 napadnutého rozsudku rozhodol, že skúmanie žalobných dôvodov uvádzaných odvolateľom na podporu jeho návrhu na zrušenie sporného rozhodnutia neodhalil existenciu žiadnej nezákonnosti, ktorú by

toto rozhodnutie obsahovalo, a že podmienky stanovené na založenie zodpovednosti inštitúcie za protiprávne konanie preto nie sú splnené.

Odvolanie

48 Svojím odvolaním odvolateľ navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec na konanie pred Súdom prvého stupňa, aby Súd prvého stupňa rozhodol vo veci v súlade s právnym názorom, ktorý mu poskytne Súdny dvor, a

— zaviazal Komisiu na náhradu trov tohto konania, ako aj prvostupňového konania.

49 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie a

— zaviazal odvolateľa na náhradu trov tohto konania, ako aj trov prvostupňového konania.

50 Na podporu svojho odvolania odvolateľ uvádza osem odvolacích dôvodov, ktorými spochybňuje posúdenie Súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o jeho návrh na zrušenie sporného rozhodnutia, a dva odvolacie dôvody týkajúce sa posúdenia jeho návrhu na náhradu škody týmto Súdom.

O časti napadnutého rozsudku týkajúcej sa prípustnosti návrhu na zrušenie

51 Vo svojom vyjadrení k odvolaniu Komisia hneď na úvod opakuje svoju argumentáciu uplatňovanú v prvostupňovom konaní, ktorá sa týkala neprípustnosti návrhu smerujúceho k zrušeniu sporného rozhodnutia. Zdôrazňuje najmä, že vzhľadom na to, že odvolateľ nebol adresátom tohto rozhodnutia, ktoré bolo určené Talianskej republike, nemôže byť týmto rozhodnutím priamo dotknutý v zmysle článku 230 ods. 4 ES. V každom prípade vyhlasuje, že keďže z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorý zastáva názor, že nie je potrebné vysloviť sa k neprípustnosti uplatnenej jedným účastníkom konania, ale ktorý vyhovie návrhu tohto účastníka konania, nie je možné napadnúť (pozri najmä rozsudok z 26. februára 2002, Rada/Boehringer, C-23/00 P, Zb. s. I-1873, body 50 a 51), nezamýšľa žiadať zrušenie napadnutého rozsudku z toho dôvodu, že prvostupňový súd sa nevyslovil k námietke neprípustnosti uplatnenej v prvostupňovom konaní.

52 V tejto súvislosti stačí uviesť, že vzhľadom na to, že takéto argumenty nesmerujú k spochybneniu výroku napadnutého rozsudku, treba ich považovať za neúčinné, a teda musia byť ako také odmietnuté.

O časti napadnutého rozsudku týkajúcej sa dôvodnosti návrhu na zrušenie

O prvom odvolacom dôvode založenom na „skreslení obsahu žaloby podanej odvolateľom“

— Argumentácia účastníkov konania

53 Prvým odvolacím dôvodom odvolateľ tvrdí, že preskúmaním dôvodov uplatnených na podporu jeho žaloby o zrušenie v inom poradí, než je poradie uvádzané v návrhu na začatie konania, Súd prvého stupňa jednak prevrátil logickú postupnosť argumentov uvádzaných Komisiou na podporu sporného rozhodnutia a jednak skreslil význam a všeobecný rozsah jeho žaloby. Konkrétne Súd prvého stupňa v skutočnosti zastával názor, že ťažisko odôvodnenia uvedeného rozhodnutia spočíva v prekročení lehoty stanovenej na uskutočnenie oprávnených výdavkov, zatiaľ čo Komisia v bode 22 odôvodnenia uvedeného rozhodnutia výslovne vyžadovala, že na to, aby finančná pomoc FRK bola oprávnená, musí podliehať „podmienke užitočnosti“. Svojím prvým žalobným dôvodom odvolateľ spochybňoval práve zákonnosť takejto podmienky, bez toho, aby získal odpoveď Súdu prvého stupňa.

54 Komisia uvádza, že tieto tvrdenia sú nesprávne. Zdôrazňuje, že Súd prvého stupňa sa vyslovil k žalobnému dôvodu založenému na protiprávnosti odkazu na podmienku užitočnosti a že poradie prieskumu, ktorým postupoval Súd prvého stupňa, sa zdalo byť logické, prijateľné a v súlade s úvahami uvedenými v spornom rozhodnutí. Uvedené rozhodnutie totiž vychádza z ustanovení listu č. 19, zatiaľ čo „podmienka užitočnosti“ sa v tomto rozhodnutí uvádza nie ako právny základ rozhodnutia, ale ako koncepcia vysvetľujúca opodstatnenie pravidiel fungovania FRK a poskytujúca kľúč k ich výkladu.

— Posúdenie Súdnym dvorom

55 Týmto prvým odvolacím dôvodom odvolateľ spochybňuje najmä logický sled úvah, ktorým Súd prvého stupňa postupoval v odôvodnení napadnutého rozsudku. Podľa odvolateľa takýto sled mení význam a rozsah sporného rozhodnutia i žaloby.

56 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že rozsudok súdu rozhodujúceho vo veci samej, ktorý preskúmava odôvodnenie rozhodnutia orgánu Únie tak, že zohľadní všetky skutočnosti, na ktorých je založené, nemôže sám osebe zmeniť rozsah uvedeného rozhodnutia, keď o týchto skutočnostiach pojednáva v odlišnom poradí, než je poradie použité v uvedenom odôvodnení. Pokiaľ sa teda Súd prvého stupňa nedopustil akéhokoľvek skreslenia alebo nesprávneho posúdenia skutkových a právnych okolností napadnutého rozsudku, nemôže, v rozpore s tým, čo tvrdí odvolateľ, systematická analýza týchto skutočností v odlišnom poradí, než je poradie zvolené v tomto aktu, predstavovať nesprávne právne posúdenie.

57 Rovnako, pokiaľ ide o údajné skreslenie významu a rozsahu žaloby, treba uviesť, že pri prieskume žalobných dôvodov, súd prejednávajúci vec nie je vôbec povinný postupovať podľa poradia, v ktorom boli tieto žalobné dôvody uvedené autorom žaloby.

58 Keďže odvolateľ svojím prvým odvolacím dôvodom nepreukázal existenciu žiadnej vady, ktorú by mohlo obsahovať odôvodnenie napadnutého rozsudku, takému odvolaciemu dôvodu nemožno vyhovieť.

59 V dôsledku toho musí byť prvý odvolací dôvod uvádzaný odvolateľom na podporu jeho odvolania zamietnutý ako nedôvodný.

O druhom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom výklade listu č. 19

— Argumentácia účastníkov konania

60 Podľa odvolateľa Súd prvého stupňa vo svojom posúdení týkajúcom sa žalobného dôvodu smerujúceho k zrušeniu, založeného na porušení listu č. 19, nielenže doplnil odôvodnenie sporného rozhodnutia, čím nahradil Komisiu, ale tiež uvedený list nesprávne vyložil. Súd prvého stupňa totiž podal nesprávnu definíciu „skutočne vynaložených výdavkov“ tým, že medzi ne zahrnul výdavky týkajúce sa vytvorenia FRK, ako aj výdavky zodpovedajúce nadobudnutiu majetkovej účasti FRK v MSP, a dospel tak k nesprávnemu záveru, že tieto podiely mali byť nadobudnuté do 31. decembra 2001.

61 Tento výklad je založený na nejednoznačnosti. Nadobudnutie majetkovej účasti v MSP totiž nie je priamo spojené s uskutočnením finančnej pomoci, ale s jej operatívnymi účinkami. Príjemcovia tejto pomoci nie sú MSP, ale výhradne FRK. Uvedený dátum sa teda mal uplatňovať výlučne na platby určené na vytvorenie FRK.

62 V tejto súvislosti odvolateľ uvádza, že v žiadnom z aktov, na ktoré bolo odkázané, nie je dátum 31. decembra 2001 uvedený ako koniec lehoty, v ktorej sa mali uskutočniť všetky výdaje. Konkrétne, projekt globálneho grantu týkajúci sa opatrenia č. 2 odkazoval na uvedený dátum ako na dátum splatnosti „výdavkov“, ktoré spočívajú v prevode peňazí na FRK, a nie z investícií do MSP. Výklad Súdu prvého stupňa, podľa ktorého sa uvedený dátum vzťahuje na tieto investície, sa tiež nemôže zakladať na dohode, a najmä na jej článku 13 ods. 4, ktorý je všeobecným ustanovením uplatniteľným na všetky opatrenia uvedené v projekte globálneho grantu, a nielen na opatrenie č. 2, ktorého sa týka prejednávaná vec.

63 Odvolateľ okrem toho uvádza, že by bolo ťažké až nemožné uskutočniť pomoc v MSP pred 31. decembrom 2001, keďže FRK bol úplne vytvorený až k tomuto dátumu.

64 Komisia spochybňuje všetky argumenty odvolateľa. Pokiaľ ide o námietku, podľa ktorej Súd prvého stupňa nahradil odôvodnenie sporného rozhodnutia svojím vlastným odôvodnením, uvádza, že tvrdenia Súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku nijako nie sú v rozpore s odôvodnením uvedeného rozhodnutia, pretože samotná Komisia považovala „skutočne vynaložené výdavky" za zodpovedajúce investíciám vykonaným do MSP.

65 Pokiaľ ide o výklad projektu globálneho grantu, Komisia poznamenáva, že ciele opatrenia č. 2 sa nemôžu obmedziť na uskutočnenie FRK, ako to tvrdí odvolateľ, ale musia tiež zohľadniť „operatívnu fázu" tohto opatrenia, zameranú na nadobudnutie majetkovej účasti v MSP. Okrem toho, pokiaľ ide o výklad listu č. 19, Komisia zastáva názor, ako to správne uviedol Súd prvého stupňa, že vymedzenie „skutočne vynaložených výdavkov" uvedené v tomto liste spája výslovne koncept výdavkov v rámci FRK s konceptom účinnej pomoci finančného inžinierstva v prospech podnikov, ktoré sú príjemcami spolufinancovania z prostriedkov EFRR. Konečný dátum 31. decembra 2001 sa preto môže týkať iba investícií vykonaných v týchto podnikoch.

66 Nakoniec, pokiaľ ide o argumenty založené na objektívnych ťažkostiach, na ktoré narážalo uskutočnenie investícií pred 31. decembrom 2001, Komisia zdôrazňuje, ako to takisto uviedol Súd prvého stupňa, že projekt globálneho grantu vo svojom bode 5.2.2 stanovil prvú fázu poskytovania pomoci Spoločenstva pozostávajúcu z identifikácie podnikov, ktorých sa FRK môže potenciálne týkať. Dátum stanovený na skutočné vykonanie investícií, a to 31. december 2001, nebolo teda ťažké rešpektovať.

— Posúdenie Súdnym dvorom

67 Podľa článku 5 ods. 2 písm. c) nariadenia č. 2052/88 sa medzi formami pomoci v rámci štrukturálnych fondov uvádzajú „globálne granty“, ktoré „spravidla riadi sprostredkovateľ určený členským štátom so súhlasom Komisie, ktorý zaisťuje jej rozdelenie na individuálne granty poskytované konečným príjemcom“.

68 Sporné rozhodnutie sa týka globálneho grantu, ktorý bol poskytnutý prostredníctvom vytvorenia FRK. Podľa listu č. 19 štrukturálne fondy spolufinancujú FRK, na ktorom sa podieľajú tiež národní partneri a ktorý podľa všeobecného pravidla uvedeného pod bodom ii) listu č. 19 nespravuje Komisia, ale vnútroštátna entita, ktorá má úlohu sprostredkovateľa pre rozdelenie globálneho grantu. FRK, vytvorený vnútroštátnymi príspevkami, ako aj príspevkami EFRR, podľa všeobecného pravidla uvedeného pod bodmi vii) a viii) tohto listu podporuje životaschopné podniky v súlade s finančnými vykonávacími predpismi týkajúcimi sa pomoci Spoločenstva.

69 V tejto súvislosti časť C listu č. 19 uvádza pojmy „záväzok“ [*neoficiálny preklad*] a „skutočne vynaložené výdavky“, ktoré v uvedenom poradí predstavujú „právny akt, ktorým sa vytvára imanie FRK alebo sa ním zvyšuje jeho pôvodné imanie“ [*neoficiálny preklad*] a v prípade výdavkov „peňažnú úhradu splatených vkladov FRK účastníkmi (splatené imanie), v úzkom vzťahu so správami o vykonávaní uvádzajúcimi vykonané nadobudnutie majetkových účastí, ktoré predstavujú odôvodnenie riadneho napredovania opatrenia“ [*neoficiálny preklad*]. Nakoniec časť D ods. 2 uvedeného listu stanovuje, že „pri ukončení pomoci Spoločenstva… sa musí stanoviť čistá finančná pozícia FRK, a to na základe porovnania použitia celkového splateného základného imania a celkovej sumy pomoci poskytnutej podnikom počas daného obdobia“. Pokiaľ teda k dátumu ukončenia pomoci tento fond nevložil celé svoje základné imanie do MSP, opatrenie pomoci nemožno považovať za vykonané v celom rozsahu.

70 Vzhľadom na úzky vzťah zakotvený v časti C listu č. 19 medzi platbou na časť základného imania FRK splateného účastníkmi v hotovosti na jednej strane a správami

o výkone uvádzajúcimi nadobudnutie majetkových účastí v MSP, ktoré predstavujú dôkaz o úspešnom napredovaní opatrenia na strane druhej, sa Súd prvého stupňa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že Komisia správne stanovila 31. december 2001 ako dátum ukončenia pomoci Spoločenstva.

71 Pokiaľ ide o námietku odvolateľa týkajúcu sa nesprávneho výkladu dohody, z vyššie uvedeného rovnako vyplýva, ako to rozhodol Súd prvého stupňa v bode 55 napadnutého rozsudku, že odkaz na „platby uskutočnené sprostredkovateľom", ktoré majú byť vykonané pred lehotou ukončenia pomoci, uvedené v článku 13 ods. 4 tej istej dohody, treba chápať tak, že sa týkajú nadobudnutí majetkových účastí v MSP v zmysle časti B listu č. 19.

72 Takýto výklad, na rozdiel od toho, čo uvádza odvolateľ, nie je v rozpore s pravidlami, ktoré sa týkajú opatrení v rámci pomoci, uvedenými v projekte globálneho grantu. Ako správne uviedol Súd prvého stupňa v bode 53 napadnutého rozsudku, stačí konštatovať, že tento projekt vo svojom bode 5.2.5 preberá definície záväzku a výdavkov uvedené v časti C listu č. 19. Ten istý projekt teda neumožňuje stanoviť iný dátum ukončenia pomoci Spoločenstva, než 31. december 2001.

73 Čo sa týka údajnej absencie odkazu na majetkovú účasť v MSP ako výdaja FRK v projekte globálneho grantu, treba uviesť, ako konštatoval Súd prvého stupňa v bode 53 napadnutého rozsudku, že tento projekt preberá definície uvedené v časti C listu č. 19 a stanovuje, že tieto podiely musia byť špecifikované vo vykonávacích vzťahoch.

74 Okrem toho, pokiaľ ide o materiálne ťažkosti, ktorých sa dovoláva odvolateľ, pokiaľ ide o prevzatie majetkovej účasti v MSP pred 31. decembrom 2001, treba uviesť, že Súd prvého stupňa v bode 57 napadnutého rozsudku správne uviedol, že bod 5.2.2 projektu globálneho grantu stanovil fázu „propagácie fondu", ktorá predchádza vykonávaniu opatrení v rámci pomoci Spoločenstva, a počas ktorej vnútroštátne orgány

mohli účinne určiť podniky, ktorých by sa mohli prípadne týkať FRK, a vykonať ich predbežné hodnotenie, aby tak stanovili záväzky pred 31. decembrom 1999 a vykonali platby pred 31. decembrom 2001. Navyše treba uviesť, že sprostredkovateľ bol v každom prípade informovaný o termínoch ukončenia pomoci pri podpise dohody, ku ktorému došlo 22. júla 1999.

75 Nakoniec, pokiaľ ide o argumentáciu odvolateľa, podľa ktorej Súd prvého stupňa nahradil odôvodnenie sporného rozhodnutia vlastným odôvodnením, treba konštatovať, že Komisia v tomto rozhodnutí v reakcii na vyjadrenie predložené odvolateľom počas správneho konania predovšetkým zdôraznila, že oprávnenosť výdavkov podlieha podmienke, aby sa poskytnuté sumy použili na investície do MSP v regióne Basilicata. Okrem toho odkázala výslovne na časť D listu č. 19. Z toho vyplýva, že Súd prvého stupňa nenahrádzal odôvodnenie sporného rozhodnutia, ale zohľadnil skutkové a právne okolnosti, ktoré sú v uvedenom rozhodnutí spomenuté, aby preskúmal zákonnosť aktu.

76 Druhý odvolací dôvod uvádzaný odvolateľom na podporu jeho odvolania preto treba zamietnuť ako nedôvodný.

O treťom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom výklade „podmienky užitočnosti“

— Argumentácia účastníkov konania

77 Podľa odvolateľa sa Súd prvého stupňa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že zamietol žalobný dôvod smerujúci k zrušeniu, založený na porušení „podmienky užitočnosti“ pomoci Spoločenstva. Túto podmienku odvodil z pravidiel týkajúcich sa

lehoty na vykonanie platieb FRK, hoci žiadne z týchto pravidiel takúto podmienku oprávnenosti výdavkov neuvádzalo. Pritom, keďže podľa judikatúry v oblasti štrukturálnych fondov (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. septembra 2008, Nemecko/Komisia, T-349/06, T-371/06, T-14/07, T-15/07 a T-332/07, Zb. s. II-2181) miera úvahy, ktorú má Komisia v oblasti zníženia finančnej pomoci, nemôže zachádzať tak ďaleko, že bude prijaté rozhodnutie, ktoré sa bude odchyľovať od podmienok stanovených v článku 24 nariadenia č. 4253/88, Súd prvého stupňa mal konštatovať nezákonnosť sporného rozhodnutia.

78 Komisia pripúšťa, že Súd prvého stupňa konštatoval, že výraz „podmienka užitočnosti" sa v ustanoveniach, ktoré upravujú globálny grant, nevyskytoval. Uvádza však, že uvedený súd odkázal na článok 1 nariadenia č. 4254/88, ako na všeobecné a programové ustanovenie v oblasti pomoci EFRR, a že z toho vyvodil, že ciele tohto fondu možno považovať za dosiahnuté, iba pokiaľ sa pomoc uskutoční v prospech podnikov, na ktoré sa vzťahuje podpora. Takáto podmienka teda podľa Komisie nepredstavuje právny základ sporného rozhodnutia, ale skôr hlavnú zásadu a logický základ ustanovení, ktoré upravujú uvedený projekt.

— Posúdenie Súdnym dvorom

79 V tejto súvislosti treba uviesť, že Súd prvého stupňa správne konštatoval, že výraz „podmienka užitočnosti" uvedený v bode 22 odôvodnenia sporného rozhodnutia, má za cieľ poukázať na zásady, na ktorých spočívajú všetky ustanovenia týkajúce sa poskytovania globálneho grantu, o aký ide v prejednávanej veci. Ako bolo potvrdené v bodoch 67 až 73 tohto rozsudku, najmä z nariadenia č. 2052/88, z listu č. 19 a z projektu globálneho grantu vyplýva, že globálny grant poskytnutý prostredníctvom vytvorenia FRK treba považovať za uskutočnený, pokiaľ pomoc Spoločenstva dorazí k podnikom, ktorým je určená, v prejednávanej veci MSP so sídlom v regióne Basilicata. Práve túto podmienku vyjadruje v spornom rozhodnutí uvedený výraz.

80 Okolnosť, že tento výraz sa výslovne neuvádza v aktoch týkajúcich sa dotknutého globálneho grantu, je z hľadiska preskúmania zákonnosti sporného rozhodnutia úplne irelevantná.

81 V rozpore s tým, čo uvádza odvolateľ, sa teda Súd prvého stupňa nedopustil žiadneho nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 72 napadnutého rozsudku konštatoval, že vloženie odkazu na „podmienku užitočnosti" nepridáva novú podmienku k podmienkam stanoveným pravidlami, ktoré sa uplatňujú na predmetnú pomoc, keďže Komisia sa obmedzila na použitie týchto podmienok.

82 V dôsledku toho treba zamietnuť tretí odvolací dôvod uvádzaný odvolateľom na podporu jeho odvolania ako nedôvodný.

O štvrtom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom výklade a uplatňovaní zásad týkajúcich sa dodržiavania práva na obhajobu, ako vyplývajú z rozsudku Medicurso/Komisia, už citovaného

— Argumentácia účastníkov konania

83 Podľa odvolateľa, keď sa Súd prvého stupňa v bode 79 napadnutého rozsudku vyslovil k žalobnému dôvodu smerujúcemu k zrušeniu, založenému na porušení článkov 25 a 26 nariadenia č. 4253/88, nesprávne vyložil vyššie uvedený rozsudok Mediocurso/Komisia, podľa ktorého treba v každom konaní vedenom voči osobe zabezpečiť dodržiavanie jej práva na obhajobu, hoci aj za neexistencie osobitných pravidiel v tejto súvislosti. Súd prvého stupňa totiž obmedzil možnosť použiť také pravidlo iba na jediný predpoklad, keď je toto pravidlo uplatňované ako pravidlo nevyhnutné na zabezpečenie práva na obhajobu. Postupoval teda v zmysle výkladu, ktorý je opačný ako výklad zastávaný súdmi Únie, ktoré použitie tohto pravidla nepodmieňujú žiadnou podmienkou, pričom odvolateľ v tomto bode odkazuje na rozsudky Súdneho dvora z 9. júna 2005, Španielsko/Komisia (C-287/02, Zb. s. I-5093, bod 37),

a z 8. marca 2007, Gerlach (C-44/06, Zb. s. I-2071, bod 38), ako aj rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. júna 2007, Nuova Gela Sviluppo/Komisia (T-65/04, bod 53).

84 Komisia tvrdí, že Súd prvého stupňa sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keďže v prejednávanej veci nie sú splnené podmienky použitia zásady vyplývajúcej z judikatúry uvedenej v rozsudku Mediocurso/Komisia, už citovanom, pretože konanie nemôže viesť k aktu nepriaznivo zasahujúcemu odvolateľa.

— Posúdenie Súdnym dvorom

85 Článok 24 ods. 1 nariadenia č. 4253/88 stanovuje, že pokiaľ sa Komisia domnieva, že vykonanie opatrenia pomoci Spoločenstva čiastočne alebo v celom rozsahu neodôvodňuje finančnú pomoc, ktorá bola na neho poskytnutá, urobí potrebné preskúmanie daného prípadu a vyzve členský štát alebo orgány, ktoré členský štát poveril výkonom danej činnosti, aby v stanovenej lehote predložili svoje pripomienky. Články 25 a 26 toho istého nariadenia stanovujú pravidlá dohľadu a vyhodnotenia vykonávania uvedenej pomoci, ktoré musia byť vykonané v rámci partnerstva medzi členskými štátmi a Komisiou.

86 Tieto ustanovenia, a najmä uvedený článok 24, nestanovujú, ako správne konštatoval Súd prvého stupňa, že podniky, ktoré sú príjemcami finančnej pomoci, alebo sprostredkovatelia poverení správou globálneho grantu, akým je odvolateľ, musia byť vypočutí pri preskúmaní Komisie, ktoré sa týka vykonávania opatrení pomoci na účely prípadnej zmeny výšky tejto pomoci.

87 Podľa judikatúry Súdneho dvora uplatňovanej odvolateľom, najmä podľa vyššie uvedeného rozsudku Mediocurso/Komisia, treba v každom konaní začatom voči osobe, ktoré môže viesť k aktu spôsobujúceho jej ujmu, uplatniť aj tie procesné pravidlá,

ktoré nie sú výslovne stanovené zákonodarcom, pokiaľ sú potrebné na zabezpečenie dodržiavania základných zásad, ako je ochrana práva na obhajobu. V bode 79 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa správne vylúčil možnosť, aby sa odvolateľ mohol dovolávať takej zásady s cieľom vyvodiť z uplatniteľnej právnej úpravy, a najmä z článkov 25 a 26 nariadenia č. 4253/88, právo byť vypočutý pri preskúmaní riadneho priebehu predmetnej pomoci Spoločenstva zo strany Komisie.

88 Členský štát, ktorý je podľa uvedeného článku 24 vypočutý, je jediným adresátom sporného rozhodnutia, keďže je to on, komu prislúcha vrátiť Komisii sumy zodpovedajúce prípadnému zníženiu pomoci, pričom uvedené rozhodnutie neukladá vnútroštátnym orgánom, aby sumy vymáhali od dotknutých podnikov, ktorí boli ich príjemcami.

89 Preto v konaní, akým je konanie, ktoré viedlo k prijatiu sporného rozhodnutia, všeobecná zásada dodržania práva na obhajobu Komisii neukladá povinnosť vypočuť dotknuté MSP, a tým skôr ani sprostredkovateľský subjekt, ktorému prislúcha správa globálneho grantu.

90 Navyše treba konštatovať, že zo sporného rozhodnutia, a najmä z jeho bodov 10, 18 a 19 odôvodnenia vyplýva, že odvolateľ už mal možnosť byť vypočutý Komisiou a predložiť jej svoje písomné pripomienky.

91 Z toho vyplýva, že štvrtý odvolací dôvod uvádzaný odvolateľom na podporu jeho odvolania nie je dôvodný.

O piatom odvolacom dôvode založenom na porušení článkov 25 a 26 nariadenia č. 4253/88 týkajúcich sa povinností dohľadu a kontroly Komisie

— Argumentácia účastníkov konania

92 Podľa odvolateľa Súd prvého stupňa porušil články 25 a 26 nariadenia č. 4253/88, keďže sa nesprávne domnieval, že tieto články neukladajú Komisii v prípade pomoci, akou je pomoc v tomto konaní, povinnosť vzniesť námietky týkajúce sa jej vykonávania vo fáze jej vykonávania, a najmä na zasadaniach výboru pre dohľad. V tejto súvislosti Súd prvého stupňa nielenže nesprávne konštatoval, že uznanie takej povinnosti bráni Komisii prijať rozhodnutia o znížení alebo o zrušení finančnej pomoci, ale rovnako ju viedol k tomu, aby neuplatnila systém dohľadu a kontroly stanovený uvedenými článkami.

93 Komisia zdôrazňuje, ako to vyplýva z napadnutého rozsudku, že vo fáze vykonávania pomoci jej úloha nespočíva v identifikovaní a sankcionovaní nezrovnalosti, ku ktorým došlo počas tohto vykonávania, ale v spolupráci s členskými štátmi v účasti na zavedení účinného dohľadu, vďaka nástrojom stanoveným v článku 25 uvedeného nariadenia, a vo výkone vyhodnotení uvedených v článku 26 toho istého nariadenia. Identifikácia nezrovnalostí a prijatie potrebných finančných úprav patrí pod postup stanovený v článku 24 toho istého nariadenia.

— Posúdenie Súdnym dvorom

94 Články 25 a 26 nariadenia č. 4253/88 v uvedenom poradí stanovujú konanie o dohľade nad vykonávaním finančnej pomoci a konanie o vyhodnotení činností začatých Spoločenstvom.

95 Podľa uvedeného článku 25 ods. 1 prvého pododseku v konaní o dohľade, Komisia a vnútroštátne orgány konajú spoločne v rámci partnerstva, ktoré sa vykonáva prostredníctvom výboru pre dohľad. Podľa druhej vety toho istého ustanovenia „tento dohľad sa zabezpečí prostredníctvom správ vypracovaných podľa postupov stanovených spoločnou dohodou, prieskumnými kontrolami a výbormi zriadenými na tento účel“.

96 Podľa článku 26 nariadenia č. 4253/88, Komisia v spolupráci s vnútroštátnymi orgánmi musí vykonať vyhodnotenie *ex ante* a *ex post* akcií so štrukturálnym účelom, aby najmä stanovila rámec pomoci Spoločenstva.

97 Súd prvého stupňa v bodoch 79 a 80 napadnutého rozsudku zastával názor, že z týchto ustanovení nevyplýva, že pred znížením finančnej pomoci v zmysle článku 24 nariadenia č. 4253/88 je Komisia povinná, najmä v rámci výboru pre dohľad, vzniesť námietky alebo pochybnosti.

98 Takéto posúdenie neobsahuje žiadnu právnu vadu.

99 Uvedený článok 24 totiž nepodmieňuje zníženie, pozastavenie alebo zrušenie pomoci predchádzajúcemu predloženiu námietok v rámci konania o dohľade nad vykonávaním pomoci.

100 Rovnako články 25 a 26 nariadenia č. 4253/88, ktoré sa týkajú dohľadu a vyhodnotenia vykonávania pomoci, nestanovujú súvislosť medzi funkciami Komisie pri tomto vykonávaní a jej právomocami rozhodnúť o znížení, pozastavení alebo o zrušení pomoci.

101 Z toho vyplýva, že z režimu stanoveného uvedeným nariadením nevzniká pre Komisiu povinnosť pred rozhodnutím o znížení, pozastavení alebo zrušení pomoci predložiť vo výbore pre dohľad námietky.

102 Okrem toho sú za predmetné opatrenie výlučne zodpovední príjemcovia pomoci a v prípade globálneho grantu sprostredkovatelia. Preto sa nemožno domnievať, že skutočnosť, že Komisia prípadne opomenula oznámiť nezrovnalosti pri vykonávaní tejto akcie, vylučuje alebo obmedzuje takúto zodpovednosť. Výklad, ktorý navrhuje odvolateľ, by mal za dôsledok, ako to poznamenala generálna advokátka v bode 140 svojich návrhov, že sprostredkovateľ by bol zbavený akejkoľvek zodpovednosti za nezrovnalosti, ktoré neboli oznámené Komisiou pri vykonávaní opatrenia, ktoré je predmetom finančnej pomoci. Tento výklad je nezlučiteľný s cieľom právnej úpravy v danej oblasti, ktorým je zabezpečiť účinné dodržiavanie podmienok poskytnutia tejto pomoci dotknutými podnikmi.

103 Za týchto podmienok, aj keby sa Komisia, v rozpore s tým, čo uvádza, nemusela pri výkone svojich právomocí dohľadu obmedziť iba na uskutočnenie funkcie podpory na vykonávanie pomoci Spoločenstva, ale musela by vzhľadom na systém partnerstva, ktorý je základom režimu stanoveného nariadením č. 4253/88, upriamiť pozornosť príslušných orgánov, keď odhalí nezrovnalosti, ktorých sa dopustili dotknuté podniky, okolnosť, že tak neurobila, v prejednávanom prípade nemá vplyv na zákonnosť sporného rozhodnutia.

104 V dôsledku toho z vyššie uvedeného vyplýva, že piaty odvolací dôvod uvádzaný odvolateľom na podporu jeho odvolania nie je dôvodný.

O šiestom odvolacom dôvode založenom na porušení zásad ochrany legitímnej dôvery a právnej istoty

— Argumentácia účastníkov konania

105 Odvolateľ tvrdí, že Súd prvého stupňa nesprávne rozhodol, že Komisia na strane odvolateľa nezaložila žiadnu legitímnu dôveru, pokiaľ ide o dĺžku trvania pomoci Spoločenstva. Zastával totiž názor, že údajné záruky Komisie, aj za predpokladu, že by boli preukázané, boli by v rozpore s ustanoveniami uplatniteľnými na predmetnú finančnú pomoc, najmä pokiaľ ide o dátum ukončenia tejto pomoci. Súd prvého stupňa vychádzal predovšetkým z nesprávneho posúdenia obsahu projektu globálneho grantu, ako aj z jeho príjemcov.

106 V tejto súvislosti sa Komisia obmedzuje na tvrdenie, že posúdenie Súdu prvého stupňa týkajúce sa charakteristických znakov dotknutej pomoci a dátumu jej ukončenia nie sú nesprávne. Okrem toho zdôrazňuje, že nikdy neposkytla odvolateľovi presné, bezpodmienečné a súhlasné záruky, ale že vždy tvrdila, že oprávnenými výdavkami sú výhradne investície do MSP vykonané pred 31. decembrom 2001.

— Posúdenie Súdnym dvorom

107 Na úvod treba pripomenúť, že predpokladom práva dovolávať sa legitímnej dôvery je, že inštitúcia poskytla presné záruky, ktoré môžu vzbudiť legitímnu dôveru u toho, komu sú určené, a že tieto záruky sú v súlade s uplatniteľnými normami (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. novembra 2000, Komisia/Hamptaux, C-207/99 P, Zb. s. I-9485, bod 47).

108 Odvolací dôvod uvádzaný odvolateľom sa pritom zakladá na argumentoch, ktoré, ako vyplýva z bodov 67 až 73 tohto rozsudku, nie sú odôvodnené. Na rozdiel od toho, čo uvádza odvolateľ, Súd prvého stupňa správne rozhodol, že z uplatniteľnej právnej úpravy vyplýva, že príjemcom grantu nebol odvolateľ, ale MSP so sídlom v regióne Basilicata a že podľa rozhodnutia o udelení pomoci, projektu globálneho grantu, ako aj dohody, koniec lehoty, v ktorej mali byť vykonané investície do MSP, bol stanovený na 31. december 2001.

109 Súd prvého stupňa teda v bode 90 napadnutého rozsudku správne konštatoval, že Komisia nemohla dať odvolateľovi záruky, ktoré by mu umožnili určiť iný dátum ukončenia pomoci, než dátum stanovený pravidlami, ktorá sa na túto pomoc uplatňujú, pretože uvedené záruky by odporovali tým istým pravidlám.

110 V dôsledku toho je šiesty odvolací dôvod uvádzaný odvolateľom na podporu jeho odvolania nedôvodný.

O siedmom odvolacom dôvode založenom na skreslení dôkazov a porušení všeobecných zásad v oblasti dôkazného bremena

— Argumentácia účastníkov konania

111 Týmto odvolacím dôvodom, ktorý sa týka bodu 91 napadnutého rozsudku, odvolateľ tvrdí, že vo svojej žalobe v prvostupňovom konaní sa dovolával toho, že z polročných správ predložených výboru pre dohľad jasne vyplýva, že v priebehu vytvárania FRK bola Komisia úplne informovaná o stave napredovania opatrenia pomoci, že schválila činnosť sprostredkovateľského subjektu a súhlasila s jeho výkladom týkajúcim sa ustanovení uplatniteľných na toto opatrenie. Súd prvého stupňa, bez ohľadu na to, že

pred ním Komisia tieto tvrdenia nespochybnila, rozhodol, že odvolateľ neposkytol v tejto súvislosti dôkazy. Odvolateľ najmä neposkytol polročné správy, ktoré by preukazovali, že k 30. júnu 2001 nebola vykonaná žiadna finančná operácia, ani správu týkajúcu sa aktualizácie z 21. novembra 2001. Bez týchto dokumentov sa Súd prvého stupňa nesprávne domnieval, že nemohol preukázať pravdivosť tvrdení odvolateľa. Odvolateľ naopak tvrdí, že pokiaľ nedošlo k spochybneniu jeho tvrdení zo strany Komisie, Súd prvého stupňa ich mal považovať za preukázané, alebo pokiaľ boli uvedené dokumenty skutočne považované za nevyhnutné na účely rozsudku, prislúchalo mu požiadať odvolateľa, aby tieto dôkazy poskytol.

112 Komisia zastáva názor, že tento siedmy odvolací dôvod je irelevantný, keďže Súd prvého stupňa založil zamietnutie dôvodu vychádzajúceho z porušenia zásady ochrany legitimnej dôvery na iných dôvodoch, než sú dôvody týkajúce sa posúdenia uvedených dokumentov. K meritu veci uvádza, že Súd prvého stupňa správne konštatoval, že sa pre nedostatok dôkazov nemohol vysloviť k otázke, či výbor pre dohľad bol informovaný o tom, že pomoc v prospech MSP nebola uskutočnená pred 31. decembrom 2001. Dokumenty predložené v prvostupňovom konaní skutočne neobsahovali jasné dôkazy k tejto veci. V dôsledku toho Súd prvého stupňa vzhľadom na protichodné stanoviská Komisie a odvolateľa správne konštatoval, že sa k tejto otázke nemohol vysloviť.

— Posúdenie Súdnym dvorom

113 Na podporu svojho siedmeho odvolacieho dôvodu založeného na skreslení dôkazov a porušení všeobecných zásad v oblasti dôkazného bremena odvolateľ predložil štyri nové dokumenty.

114 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v rámci odvolania je právomoc Súdneho dvora obmedzená na preskúmanie toho, ako Súd prvého stupňa posúdil žalobné dôvody, ktoré boli pred ním prejednané (pozri rozsudok z 29. apríla 2004, IPK-München a Komisia, C-199/01 P a C-200/01 P, Zb. s. I-4627, bod 52 a citovanú judikatúru). Ak

by totiž účastníkovi konania bolo umožnené predložiť po prvýkrát až v konaní pred Súdnym dvorom dôvod, ktorý nebol predložený v konaní pred Súdom prvého stupňa, bolo by mu umožnené predložiť Súdnemu dvoru, ktorý má obmedzené právomoci v odvolacom konaní, vec širšiu, ako bola tá, ktorou sa zaoberal Súd prvého stupňa (rozsudok z 1. februára 2007, Sison/Rada, C-266/05 P, Zb. s. I-1233, bod 95).

115 Preto nemožno pripustiť predloženie týchto dokumentov odvolateľom.

116 Okrem toho treba uviesť, že je, samozrejme, pravda, ako to uvádza Komisia, že tento odvolací dôvod sa týka úvodného posúdenia Súdom prvého stupňa. V bodoch 88 až 92 napadnutého rozsudku totiž Súd prvého stupňa zamietol žalobný dôvod smerujúci k zrušeniu založený na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery, keď vychádzal z iných dôkazov, než z dôkazov odvodených z dokumentov, ktorých posúdenie vykonané Súdom prvého stupňa odvolateľ spochybňuje.

117 Pokiaľ ide o opodstatnenosť tohto odvolacieho dôvodu, treba, po prvé, pripomenúť, že v prípade žaloby o zrušenie znáša dôkazné bremeno spočívajúce v predložení dôkazov, ktoré môžu podložiť jeho tvrdenia, účastník, ktorý spochybňuje zákonnosť aktu.

118 Okrem toho Súd prvého stupňa podľa článku 66 ods. 1 prvého pododseku Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa určuje vhodné dôkazné prostriedky. Ako pritom vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, iba súd rozhodujúci vo veci samej môže určiť, že je potrebné doplniť informáciu, ktorou disponuje vo veci, ktorá mu bola predložená, a posúdiť dôkazy, s výhradou prípadu zjavného skreslenia uvedených dôkazov (pozri uznesenie z 26. januára 2005, Euroagri/Komisia, C-153/04 P, body 61a 62). Preto skutočnosť, že Súd prvého stupňa nepožiadal o predloženie určitého dokumentu s cieľom jeho zaradenia do spisu, nie je porušením rokovacieho poriadku, pokiaľ túto požiadavku nevzniesla zainteresovaná strana.

119 Po druhé, podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora k skresleniu dôkazov dochádza vtedy, keď sa posúdenie existujúcich dôkazov javí ako zjavne nesprávne i bez toho, aby bolo nevyhnutné skúmať nové dôkazy (pozri rozsudok z 18. januára 2007, PKK a KNK/Rada, C-229/05 P, Zb. s. I-439, bod 37, a rovnako v tom zmysle rozsudky zo 6. apríla 2006, General Motors/Komisia, C-551/03 P, Zb. s. I-3173, bod 54, ako aj z 18. júla 2007, Industrias Químicas del Vallés/Komisia, C-326/05 P, Zb. s. I-6557, bod 60).

120 V prejednávanej veci treba poukázať na to, že v bode 91 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa rozhodol, že z toho dôvodu, že neboli predložené ani polročné správy odovzdané výboru pre dohľad, ani správa týkajúca sa aktualizácie z 21. novembra 2001, uvedená v zápisnici tohto výboru z 10. decembra 2001, Súd prvého stupňa nemohol preskúmať, či bol výbor pre dohľad informovaný o tom, že celé základné imanie FRK nemohlo byť investované do MSP pred 31. decembrom 2001.

121 V tejto súvislosti z bodu 5 uvedenej zápisnice vyplýva, že 10. decembra 2001 výbor pre dohľad vyjadril svoj „súhlas s napredovaním programu globálneho grantu“ a že vzal na vedomie správu týkajúcu sa aktualizácie z 21. novembra 2001, pokiaľ ide o vytvorenie FRK.

122 Súd prvého stupňa zastával názor, že keďže odvolateľ nepredložil dokumenty, ktoré by umožnili preukázať, že informoval výbor pre dohľad o tom, že celé splatené základné imanie nebolo investované do MSP pred 31. decembrom 2001, nemohol konštatovať, že Komisia skutočne mala vedomosť o stave napredovania vykonávania pomoci Spoločenstva.

123 Takéto posúdenie nemožno považovať za nesprávne, keďže s ohľadom na absenciu dôkazov, na základe ktorých by výbor pre dohľad mohol vyjadriť svoj súhlas, Súd prvého stupňa nemohol konštatovať, že Komisia schválila pravidlá vykonávania predmetných opatrení pomoci.

124 Z toho vyplýva, že siedmy odvolací dôvod založený na skreslení dôkazov a porušení všeobecných zásad v oblasti dôkazného bremena musí byť v každom prípade považovaný za nedôvodný.

O ôsmom odvolacom dôvode založenom na porušení judikatúry týkajúcej sa uplatnenia zásady proporcionality v prípade zníženia finančnej pomoci

— Argumentácia účastníkov konania

125 Svojím ôsmym odvolacím dôvodom odvolateľ spochybňuje posúdenie, uvedené najmä v bode 93 napadnutého rozsudku, ktorým Súd prvého stupňa s odkazom na vyššie uvedený rozsudok Holandsko/Komisia rozhodol, že z dôvodu nevykonania investícií do MSP musela Komisia znížiť pomoc bez zohľadnenia rôznych okolností uplatňovaných odvolateľom, pokiaľ ide o menej závažnú povahu spáchaného protiprávneho konania. Odvolateľ uvádza, že tento rozsudok sa týka rozhodnutia založeného na článku 12 nariadenia č. 4254/88, a nie na jeho článku 24. Posledný uvádzaný článok neobsahuje žiadny odkaz na „automatický" systém vrátenia a neponecháva Komisii žiadnu právomoc posúdenia. Naopak, ako vyplýva z rozsudku Súdu prvého stupňa z 11. decembra 2003, Conserve Italia/Komisia (T-306/00, Zb. s. II-5705, body 135 až 149), Komisia mala pri určovaní výšky, o akú sa mala znížiť čiastka pôvodne poskytnutej pomoci, zohľadniť konanie príjemcov pomoci, a najmä skutočnosť, že nekonali podvodne.

126 Komisia tvrdí, že Súd prvého stupňa správne konštatoval, že v prípade nedodržania jednej z podmienok poskytnutia pomoci Spoločenstva, akou je podmienka týkajúca sa lehoty na vykonanie oprávnených výdavkov, zníženie, ktoré vykonáva, je iba finančnou opravou, nezávislou od akéhokoľvek zohľadnenia zavinenia alebo prípadného pokusu o podvod zo strany príjemcov pomoci. Súd prvého stupňa preto neporušil judikatúru týkajúcu sa zásady proporcionality, keď rozhodol, že Komisia nedisponuje žiadnou právomocou posúdenia, pokiaľ ide o zníženie čiastky pôvodne poskytnutej pomoci.

— Posúdenie Súdnym dvorom

127 V bode 93 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa rozhodol, že Komisia nedisponovala žiadnou právomocou posúdenia, pokiaľ ide o dôsledky, ktoré možno vyvodiť zo skutočnosti, že k 31. decembru 2001 nebola časť splateného základného imania FRK investovaná do MSP. V tejto súvislosti odkazoval na body 22, 23 a 47 vyššie uvedeného rozsudku Holandsko/Komisia.

128 Ako uviedol odvolateľ, posledný uvedený rozsudok sa týka rozhodnutia Komisie prijatého na základe článku 12 nariadenia č. 4254/88, ktoré zavádza prechodné ustanovenia stanovujúce lehotu a ukladajúce povinnosť vrátiť nevyužité prostriedky. Naopak, sporné rozhodnutie je založené na článku 24 nariadenia č. 4253/88, ktorý priznáva Komisii právomoc znížiť finančnú pomoc, pokiaľ bolo opatrenie vykonané nesprávne, a neodôvodňuje poskytnutie pomoci v celej výške. Medzi nezrovnalosti pri vykonávaní pomoci uvedené v tomto článku 24 treba zaradiť tiež nedodržanie termínu ukončenia pomoci Spoločenstva.

129 Ako uviedla generálna advokátka v bode 208 svojich návrhov, podľa judikatúry Súdneho dvora, Komisia pri prijatí rozhodnutia založeného na uvedenom článku 24 nie je povinná požadovať vrátenie celej finančnej pomoci, ale môže sa rozhodnúť stanoviť pomernú časť, ktorú treba vrátiť. Túto právomoc však Komisia musí vykonávať zohľadňujúc zásadu proporcionality tak, aby pomoci, ktorých vrátenie žiada, neboli v nepomere vzhľadom na vykonané nezrovnalosti (pozri rozsudok z 19. januára 2006, Comunità montana della Valnerina/Komisia, C-240/03 P, Zb. s. I-731, bod 140).

130 Z toho vyplýva, že v prejednávanej veci je výklad Súdu prvého stupňa týkajúci sa uplatnenia zásady proporcionality nesprávny.

131 Takéto nesprávne právne posúdenie však nemôže v prejednávanej veci viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku, keďže odvolateľ pred súdom rozhodujúcim vo veci samej neuplatnil žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné konštatovať, že sporné rozhodnutie, v rozsahu, v akom sa týka zníženia o takmer celú výšku pôvodne poskytnutej finančnej pomoci, nezohľadňuje skutočnosti, ktoré by mohli odôvodniť zníženie čiastky, o ktorú bola Komisiou znížená pôvodne poskytnutá pomoc.

132 Na podporu svojho odvolacieho dôvodu založeného na porušení zásady proporcionality odvolateľ uvádza, že nedostatočné investície do MSP zo strany FRK sú dôsledkom nesprávneho výkladu uplatniteľných pravidiel, a nie podvodu na ujmu Spoločenstva.

133 Takáto okolnosť sama osebe neodôvodňuje, že by suma, o ktorú bola pomoc znížená, mala byť nižšia než suma, o ktorej rozhodla Komisia.

134 Totiž zatiaľ čo podvod odôvodňuje zvýšenie krátenia sumy pôvodne poskytnutej pomoci, neexistencia podvodu nepredstavuje dôvod ospravedlňujúci zachovanie pomoci, ktorá nie je používaná v súlade s uplatniteľnými pravidlami.

135 V dôsledku toho musí byť odvolací dôvod založený na porušení zásady proporcionality zamietnutý, keďže súd konajúci vo veci samej správne konštatoval, že okolnosti uvádzané odvolateľom neodôvodňujú zníženie sumy krátenia pomoci vykonaného Komisiou.

O časti napadnutého rozsudku týkajúcej sa návrhu na náhradu škody

O odvolacom dôvode založenom na nedostatočnom odôvodnení a nesprávnom právnom posúdení

— Argumentácia účastníkov konania

136 Odvolateľ uvádza, že v reakcii na jeho návrh na náhradu škody založený na protiprávnosti sporného rozhodnutia sa Súd prvého stupňa obmedzil na tvrdenie, že vzhľadom na to, že takúto protiprávnosť nekonštatoval, nebola splnená jedna z podmienok nevyhnutných na priznanie nároku na náhradu škody. Súd prvého stupňa sa tak opomenul vysloviť k ostatným podmienkam týkajúcim sa konštatovania mimozmluvnej zodpovednosti a tiež neodôvodnil zamietnutie návrhu týkajúceho sa nemajetkovej ujmy. Nevyslovil sa ani k argumentom odvolateľa týkajúcim sa zodpovednosti za legálny akt, vyplývajúci najmä z konania Komisie počas dohľadu, ktorý mu spôsobil neobvyklú a osobitnú ujmu.

137 Komisia zastáva názor, že Súd prvého stupňa tým, že konštatoval nesplnenie jednej z troch nevyhnutných podmienok pre vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie, bol v celom rozsahu oprávnený nepokračovať v prieskume ďalších dvoch podmienok. Okrem toho uvádza, že argumentácia odvolateľa týkajúca sa zodpovednosti za legálny akt v skutočnosti vychádza z údajnej protiprávnosti konania inštitúcie, a musí byť preto odmietnutá. Ďalej vzhľadom na skutočnosť, že sprostredkovateľskému subjektu boli známe podmienky poskytovania pomoci EFRR, nebol vystavený neobvyklému hospodárskemu riziku, ktoré by bolo vyššie ako bežné riziko vlastné činnostiam FRK v rámci globálnych grantov.

— Posúdenie Súdnym dvorom

138 V tejto súvislosti treba hneď na úvod pripomenúť, ako sa to zdôraznilo v napadnutom rozsudku, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie podľa článku 340 druhého odseku ZFEÚ je podmienený splnením všetkých troch kumulatívnych podmienok, a to protiprávnosť konania vytýkaného inštitúciám Únie, existencia škody a existencia príčinnej súvislosti medzi týmto konaním a uvádzanou škodou (pozri najmä rozsudky z 9. septembra 1999, Lucaccioni/Komisia, C-257/98 P, Zb. s. I-5251, bod 11, a z 29. apríla 2004, Bouma a Beusmans/Rada a Komisia, C-162/01 P a C-163/01 P, Zb. s. I-4509, bod 43).

139 Pokiaľ ide o posúdenie Súdu prvého stupňa týkajúce sa návrhu na určenie zodpovednosti za pochybenie, ktorý predložil odvolateľ, treba uviesť, že Súd prvého stupňa správne a s dostatočným odôvodnením vylúčil, že by Komisia mohla založiť zodpovednosť Únie tým, že prijala sporné rozhodnutie, pretože uvedené rozhodnutie nie je protiprávne a jedna z nevyhnutných podmienok na uplatnenie tejto zodpovednosti teda nebola splnená.

140 V prvostupňovom konaní sa odvolateľ tiež dovolával objektívnej zodpovednosti Únie, keď tvrdil, že mu bola spôsobená ujma tým, že Komisia počas konania o dohľade nevykonala žiadnu kontrolu, ani žiadne overenie pravidiel vykonávania predmetného opatrenia.

141 Napriek tomu, bez potreby, aby sa Súdny dvor vyslovoval k možnosti vzniku zodpovednosti Únie za škodu spôsobenú legálnym aktom za takých okolností, aké sú okolnosti v prejednávanej veci, stačí konštatovať, že Súd prvého stupňa mohol, bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, zamietnuť tento žalobný dôvod, keďže majetková a nemajetková ujma uplatňovaná odvolateľom v žiadnom prípade nie je nijako neobvyklá či osobitná. Prípadné hospodárske straty, za predpokladu, že k nim došlo, ako aj údajný zásah do dobrého mena odvolateľa, totiž predstavujú

dôsledky, ktoré môže každý obozretný subjekt očakávať, pokiaľ je na základe článku 24 nariadenia č. 4253/88 prijaté rozhodnutie o znížení sumy pôvodne udelenej pomoci.

142 V dôsledku toho rozsudok Súdu prvého stupňa v rozsahu, v akom vylúčil mimozmluvnú zodpovednosť Spoločenstva neobsahuje žiadne nesprávne právne posúdenie a tento odvolací dôvod musí byť zamietnutý.

143 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žiadnemu z odvolacích dôvodov uvádzaných odvolateľom na podporu jeho odvolania nemožno vyhovieť, a preto musí byť odvolanie v celom rozsahu zamietnuté.

O trovách

144 Podľa článku 69 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora uplatniteľného na základe článku 118 toho istého rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazať odvolateľa na náhradu trov konania a odvolateľ nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Sviluppo Italia Basilicata SpA je povinný nahradiť trovy konania.

Podpisy